

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **M. B.**, narozený dne X
státní příslušník Turecké republiky
bytem X
zastoupený Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem
sídlem Berní 2261/1, 400 01 Ústí nad Labem

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2024, č. j. OAM-1454/ZA-ZA15-VL14-2024

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2024, č. j. OAM-1454/ZA-ZA15-VL14-2024, kterým byla podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, (dále jen „zákon o azylu“) jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřipustnou, a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

2. Žalobce současně v žalobě požadoval, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

3. Žalobce v podané žalobě uvedl, že podal na území České republiky z vážných důvodů žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se však těmito důvody v napadeném rozhodnutí nezabýval, protože žalobcovu žádost označil za nepřipustnou a řízení o ní zastavil. Učinil tak však bez toho, aniž by nejprve řádně zjistil skutkový stav věci. Žalovaný takto rozhodl, aniž by se žalobcem provedl pohovor k důvodům k podané žádosti a vystačil si při svém rozhodování téměř výhradně s údaji, které žalobce uvedl v řízení o své předcházející žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se také dostatečným způsobem nevypořádal ani s novými důkazy, které žalobce ve své žádosti deklaroval doložit a také doložil. (Jednalo se o výhrůžné zprávy od jeho rodiny týkající se jeho sexuální orientace, které dostával z Turecka, přičemž poslední z nich byla zcela aktuální.) Žalovaný se jimi odmítl zabývat s odůvodněním, že je byl žalobce povinen přeložit již v řízení o své první žádosti.
4. Žalobce trval na tom, že mu nelze vytýkat, že nebyl schopen svá tvrzení důkazně podložit již v prvním řízení, neboť si je stěžejí může opatřit za situace, kdy se nemá téměř na koho v Turecku obrátit. Kromě toho i z dokumentů lidskoprávních organizací vyplývá, že ačkoli homosexualita není v Turecku trestným činem, homofobie je v zemi stále velmi rozšířená. Na ochraně práv gayů dle dostupných mezinárodních zpráv nemá zájem ani současný prezident ani jeho proislámská strana. Nepřátelství státu vůči této komunitě je velmi rozšířené, navíc se stupňuje a policejní zátahy proti akcím komunity v průběhu let zpřísnily. Postoj státu vůči této menšině dokládá například skutečnost, že je opakovaně zakázáno v zemi organizovat tzv. „Pochod hrdosti“, který byl v minulosti dokonce násilně rozeznán policií.
5. Žalobce se proto s ohledem na důstojnost svého života jako homosexuálně orientovaný musel v Turecku odstěhovat z místa bydliště, kde byl cílem stále častějších útoků ze strany ostatních. Ani následně v Istanbulu mu však nebylo umožněno žít důstojným životem, bez každodenních urážek a napadání, a bez nutnosti tajit svou příslušnost k uvedené menšinové společenské skupině. Turecká veřejnost homosexuály nerespektuje. Homosexuálové mají obecně velmi malou šanci na důstojný život v Turecku, bez toho, aby svou sexuální orientaci soustavně tajili. Žijí tak v nekonečném strachu, bez možnosti domoci se rovnoprávnosti a odstranění diskriminace ve společnosti.
6. Žalobce rovněž poukázal na skutečnost, že nelze konstatovat, že by Turecko bylo v současné době demokratickým a tolerantním režimem. Tento závěr potvrzují indexy demokracie různých neziskových společností. The Economist Intelligence Unit v roce 2021 zařadila na základě analýzy volebního procesu a pluralismu, fungování vlády, politické účasti, kultury a občanských svobod Turecko mezi hybridní režimy. V žebříčku 167 zemí se nachází na 103. místě mezi Nepálem a Pákistánem. Turecko bylo klasifikováno jako hybridní režim také mezivládní organizací IDEA v roce 2020. Proto je možné předpokládat, že v Turecku skutečně k porušování práv včetně práv příslušníků LGBT komunity dochází.
7. Žalobce dále žalovanému vytkl, že se nevypořádal se skutečností, že žalobce je kurdské národnosti, a jako člen této menšiny je v Turecku cílem neustálé diskriminace. V Turecku dle žalobce neustále dochází k porušování lidských práv včetně porušování práv Kurdů, jak potvrzují zprávy vydané neziskovými organizacemi. Politický režim umožňuje vládě vykreslit Kurdy v antagonistickém vztahu k turecké společnosti. Jedná se o taktiku vlády ospravedlnit a legitimizovat represe proti Kurdům. Podle vládního narativu se jedná o vnitřního nepřítele a osoby, které je podporují, jsou zrádci.

8. Žalovaný se s žádnou z uvedených zásadní skutečností v rámci posouzení žalobcovy žádosti nevypořádal. Zůstal k jeho osudu zcela lhostejný, přestože ze všech dostupných informací jasně vyplývá, že život v Turecku musí být pro žalobce, za daných okolností, zcela nesnesitelný. Žalobce v zemi původu čelil neustálé diskriminaci, útokům a žil v konstantním strachu.
9. Žalobce proto považuje napadené rozhodnutí za nezákonné. Žalovaný podle žalobce při posuzování jeho žádosti nepostupoval v souladu s principy správního řízení, porušil jeho procesní práva a nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Své rozhodnutí pak žalovaný dostatečně neodůvodnil, což jej činí dle žalobce nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost žalobních námitek a odkázal na obsah správního spisu a zejména na napadené rozhodnutí. Uvedl, že správní orgán postupoval v souladu se zákonem o azylu i jednotlivými ustanoveními správního řádu, a proto napadené rozhodnutí nepovažuje za vadné, nesprávné, či nezákonné. Konstatoval, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu řízení sdělil, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí.
11. Dále žalovaný konstatoval, že žalobce ve své opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl naprosto stejný motiv svého odchodu z vlasti a neochoty se do Turecka vrátit. Konkrétně se mělo jednat o majetkový problém s jeho strýcem a snaha o legalizaci pobytu. Tyto důvody byly v rámci prvního řízení řádně posouzeny. V současném řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce nad rámec těchto důvodů dodal, že jeho strýc byl politicky aktivní ve straně „PML-N“. Uvedl, že se strýcem chodil na různé politické akce. Nově také uvedl, že asi před rokem a půl mu byla diagnostikována cukrovka.
12. K nové skutečnosti uvedené žalobcem, že mu po zamítnutí jeho první žádosti mu jeho bratranec zaslal výhrůžnou zprávu, žalovaný uvedl, že ani tato okolnost neodůvodňuje meritorní projednání opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Žalovaný v této souvislosti připomněl, že podle zákona o azylu se pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování, přičemž původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy sice může být i soukromá osoba, což vyhrožující bratranec dotyčného bezesporu je, musí však být prokazatelné, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Toto však rozhodně není případ žalobce. V jeho případě dle žalovaného i nadále platí, že může v případě ohrožení ze strany soukromých osob plně využít právní ochrany své domovské země, jak již bylo ostatně konstatováno – a v rámci soudního přezkumu také potvrzeno – už v předchozím řízení.
13. Žalovaný dále konstatoval, že žalobcem uvedené údajné nové skutečnosti se netýkají změny situace v zemi jeho původu, důvodů jeho odchodu z vlasti, ani jím prezentovaných

problémů, které tam měl mít, ani důvodů, pro něž by měl mít jakékoliv obavy v případě svého návratu do země, tím méně pak důvodů svědčících o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma ve smyslu § 14a téhož zákona. Žalovaný tak neshledal důvody pro opakované posuzování žalobcovy žádosti, neboť žalobce neuvedl naprosto žádnou novou relevantní skutečnost ve smyslu zákona o azylu, tím méně novou skutečnost, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů žalobce a jeho obav z návratu do vlasti.

14. Závěrem svého vyjádření žalovaný vyjádřil přesvědčení, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se řádně a dostatečně podrobně všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil a opatřil si úplné podklady pro vydání rozhodnutí. Žalovaný se ani nedopustil žádného procesního pochybení a nedomnívá se, že by žalobce byl nějakým způsobem zkrácen na svých právech. Napadené rozhodnutí tak nelze podle žalovaného považovat za nezákonné. Soud by měl proto žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Posouzení věci soudem

15. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení příslušné výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
16. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává – s výjimkou vyplývající z § 32 odst. 9 zákona o azylu a čl. 46 odst. 1 a 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany – zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
17. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti.
19. Žalobce je státním příslušníkem Turecké republiky. Žalobce podal dne 22. 5. 2023 první žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 29. 5. 2023 poskytl údaje potřebné k této žádosti a téhož dne byl se žalobcem proveden pohovor k žádosti. Rozhodnutím ze dne 7. 11. 2023, č. j. OAM-676/ZA-ZA11-K10-2023, žalovaný o této žádosti rozhodl tak, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12 až § 14b zákona o azylu neuděluje. Uvedené rozhodnutí žalobce napadl žalobou, kterou Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem dne 22. 4. 2024, č. j. 42 Az 6/2023-25 zamítl. Následnou žalobcovu kasační stížnost, jejímž prostřednictvím žalobce proti tomuto rozsudku brojil, odmítl Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 10. 10. 2024, č. j. 7 Azs 93/2024-31, pro

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nepřijatelnost. Dne 27. 10. 2024 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 31. 10. 2024 poskytl údaje potřebné k této žádosti a mimo jiné předložil prohlášení svého bratra ze dne 23. 10. 2024 a záznam elektronické komunikace v turečtině. Dne 13. 11. 2024 žalovaný vyrozuměl žalobce o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a o možnosti doplnit ke své žádosti jakékoliv další skutečnosti nebo informace, které by měl žalovaný při jejím posuzování vzít v potaz. Žalovaný možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí využil dne 28. 11. 2024, přičemž si vyžádal, aby mu byla poskytnuta 15denní lhůta pro písemné vyjádření ve věci. Možnosti vyjádřit se však před vydáním napadeného rozhodnutí, k čemuž došlo dne 19. 12. 2024, žalobce nevyužil.

20. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1 zákona o azylu.
21. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.
22. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
23. K otázce posuzování opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany se podrobně vyjádřil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65. V tomto rozsudku především dospěl k závěru, že hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud rovněž uvedl, že „*institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele.*“ Vyložil zde také, že „*ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu představuje jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. res iudicata, resp. v daném případě res administrata.*“
24. Z právě uvedených závěrů tak plyne, že účelem institutu opakované žádosti není umožnit pouze na základě upřesnění již uvedených tvrzení či skutečností, které žadatel uvedl ve své

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, opětovné věcné posouzení této žádosti. Jeho hlavním účelem je umožnit opětovné posouzení pouze v případech, kdy se v době od předchozího rozhodnutí o žádosti objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly azylově relevantním způsobem ovlivnit postavení žadatele a současně je tento žadatel nemohl během předchozího řízení uplatnit.

25. V rozsudku ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011-74, pak Nejvyšší správní soudu tyto své závěry doplnil v tom smyslu, že v případě, že bylo řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřípustnost podle § 25 písm. i) zákona o azylu, soud v řízení o žalobě proti takovému rozhodnutí zkoumá pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Azylově relevantní důvody uváděné žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době podání první žádosti. Tedy zda je mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody. Ty mohou zpravidla spočívat v tom, že žadatelé o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli uvést z objektivních či legitimních subjektivních příčin.
26. Je tedy evidentní, že jádrem soudního přezkumu takového rozhodnutí je především posouzení otázky, zda byly při jeho vydání skutečně splněny podmínky pro aplikaci § 10a odst. 1 písm. e) a § 25 písm. i) zákona o azylu.
27. Odůvodnění rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl o zastavení řízení z důvodu nepřípustnosti opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí vždy obsahovat zdůvodněné závěry o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, publ. pod č. 2642/2012 Sb. NSS, bod 19).
28. Napadené rozhodnutí uvedené požadavky na náležitosti odůvodnění splňuje.
29. Žalovaný v něm zrekapituloval důvody pro podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané dne 27. 10. 2024, které žalobce vylíčil v rámci poskytnutí údajů k žádosti dne 31. 10. 2024. Konstatoval, že žalobce uvedl, že důvody, jimiž odůvodnil podání první žádosti, trvají. Důvodem žalobcova odchodu z Turecka byla jeho sexuální orientace. Své orientace si všiml již na základní škole, kde již začaly problémy, a kdy z důvodu posměchu ze strany spolužáků utrpěl zranění, zlomil si nohu. Jeho problémy pak pokračovaly i při výkonu vojenské služby. Když se o jeho orientaci dozvěděl otec a širší rodina, začalo pro něj doma peklo. Následně jej měl jeho strýc – což údajně žalobce původně nezmiňoval – varovat před jeho rodinou. Proto žalobce utekl do Istanbulu, a když si uvědomil, že turecký systém osoby jako je on neochrání, rozhodl se vycestovat do Evropy. Dále žalobce uvedl, že poté, co byla jeho první žádost zamítnuta, kontaktoval svou matku. Následně přibližně během týdne dostal od svého bratrance zprávu, který mu v ní sděloval, že se těší, až se žalobce vrátí a on jej na místě zabije. Žalobce připustil, že většinu skutečností, jimiž odůvodňoval tuto svou žádost, uváděl již během předchozího řízení, přesto však má nyní k dispozici nové informace. Jednak v rámci předchozího řízení neuváděl, že jej strýc varoval před rodinou, kvůli čemuž odešel do Istanbulu, jednak neuváděl, že poté, co kontaktoval po zamítnutí předchozí žádosti svou matku, zaslal mu následně bratranec výhružnou zprávu. Tyto a další zprávy – výhružné zprávy od otce, jež začal dostávat v lednu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

2023 pro odchodu do Istanbulu –, které v předchozím řízení nedokládal, by chtěl nyní žalovanému předložit, což také učinil. Důvodem, proč tak nečinil dříve, byla dle žalobce obava, že by se mohly dostat do Turecka, a informace o jeho orientaci by mohly způsobit problémy jeho rodině, zejména matce a sourozencům, neboť jeho děd z otcovy strany je úředník.

30. Žalovaný v napadeném rozhodnutí také zopakoval, že žalobce již v rámci prvního řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 22. 5. 2023 odůvodňoval její podání svou homosexuální orientací, kvůli které se necítil v Turecku bezpečně. Žalovaný připomněl, že již tehdy žalobce uváděl, že měl problémy se spolužáky, během vojenské služby, měl být rovněž napaden neznámými osobami a byl vystaven celkově negativním postojům ke své osobě ze strany ostatních lidí. V návaznosti na to žalovaný v napadeném rozhodnutí vyložil, že v řízení o žalobcově první žádosti nezjistil na základě jeho výpovědi ani dalších shromážděných podkladů, včetně dostupných informací o situaci v zemi původu žalobce, jak co do obecné bezpečnostní situace, tak zejména těch nezbytných pro individuální posouzení jeho případu, že by žalobce mohl být ve své vlasti vystaven pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, pronásledování z důvodů své rasy, náboženství, národnosti, příslušenství k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve smyslu § 12 písm. a), b) zákona o azylu, nebo že by mu hrozila vážná újma ve smyslu § 14a téhož zákona. Žalovaný rovněž neshledal žádné důvody pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny (§ 13 zákona o azylu), humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu) či doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny (§ 14b zákona o azylu). Proto žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 11. 2023, č. j. OAM-676/ZA-ZA11-K10-2023, rozhodl, že se žalobci mezinárodní ochrana neuděluje, přičemž správnost jeho rozhodnutí byla potvrzena i při soudním přezkumu jeho rozhodnutí.
31. Dále žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že poté, co posoudil důvody, jimž žalobce odůvodnil svou opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, dospěl k závěru, že se jedná o stejné důvody, které již žalobce uplatnil v řízení o své první žádosti. Jedná se tedy o důvody, které již žalovaný věcně posoudil ve svém předcházejícím rozhodnutí. Následně se žalovaný zabýval novými skutečnostmi, které žalobce uváděl nově až po podání opakované žádosti.
32. Ohledně zpráv od žalobcova otce žalovaný konstatoval, že musely být žalobci prokazatelně známy již době podání první žádosti, protože je žalobce měl obdržet při svém pobytu v Istanbulu v lednu 2023, ještě před tím, než vůbec odjel z Turecka. Stejně se žalovaný vyjádřil i ve vztahu ke zprávě, jejímž obsahem mělo být varování žalobcova strýce před žalobcovou rodinou, které měl žalobce obdržet před odjezdem ze svého domova do Istanbulu. Žalobcem tvrzený důvod, že tyto zprávy v přechozím řízení nepředložil z obavy, že by se mohly dostat do Turecka o způsobit rodině problémy, pak podle žalovaného nemůže obstát. Pokud je žalobce považoval za natolik závažné, že by mohly odůvodňovat podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, měl je již v řízení o první žádosti předložit. Pokud tak žalobce neučinil, pouze sám zavinil, že tyto skutečnosti nebyly předmětem posouzení již v předchozím pravomocně skončeném řízení o jeho žádosti. Proto k nim žalovaný nepřihlížel a neučinil z nich součást pokladů pro vydání napadeného rozhodnutí.
33. S tímto postupem žalovaného soud naprosto souhlasí. Opakovaná žádost o mezinárodní ochranu nemůže sloužit jako prostředek k nápravě opomenutí v prvním řízení o žádosti. Pokud žalobce vlastní vinou netvrdil skutečnosti, které mohl uplatnit již v první žádosti, nelze toto pochybení zhojit v rámci opakované žádosti. V tomto ohledu soud může jen

připomenout, že pokud žalobce neuvedl již při podání první žádosti všechny důvody, které ho k jejímu podání vedly, aniž by mu v tom bránil nějaký objektivní důvod – a za takový objektivní důvod soud ve shodě se žalovaným nepovažuje zcela hypotetickou možnost, že by se v řízení žalobcem předložené zprávy mohly dostat do Turecka – jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze jemu, a nelze akceptovat, že by toto neunesení břemena tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ostatně již v rozsudku ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005-86, se Nejvyšší správní soud zcela jasně vyjádřil v tom smyslu, že pokud žadatel neuvede v žádosti všechny důvody, pro které žádá o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze k jeho tíži. Žalovaný se s těmito žalobcem tvrzenými novými důvody pro podání žádosti tedy dle soudu vypořádal správně.

34. K výhrůžné zprávě, kterou měl žalobce obdržet od svého bratrance poté, co neuspěl se svou první žádostí, žalovaný uvedl, že podle zákona o azylu se pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování, přičemž původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy sice může být i soukromá osoba – v daném případě bratranec vyhrožující žalobci – musí však být prokazatelné, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Tak tomu však v žalobcově případě není. Proto i stále platí, jak již žalovaný konstatoval v předchozím řízení, že žalobce v případě ohrožení ze strany soukromých osob může plně využít právní ochrany, kterou je mu schopna poskytnout jeho domovská země. Z tohoto důvodu žalovaný ani k této zprávě nepřihlížel a neshledal ji důvodem pro meritorní přezkum žalobcovy opakované žádosti o mezinárodní ochranu.
35. Ani tomuto postupu žalovaného nemá soud co vytknout. Je pravdou, jak v odůvodnění napadeného rozhodnutí neopomněl uvést i žalovaný, že pronásledování i vážná újma hrozící ze strany soukromých osob může být z hlediska zákona o azylu relevantní skutečností. Bude tomu tak ovšem pouze za situace, že se postižená osoba obrátí s žádostí o pomoc nejprve na vnitrostátní orgány v zemi původu, a ty neučiní přiměřené kroky k tomu, aby této hrozící vážné újmě nebo pronásledování zabránily (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008-57, a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2009, č. j. 5 Azs 44/2009-73), nebo v případě, kdy bude evidentní, že státní orgány nechtějí nebo nemohou ochranu poskytnout. Nic takového přitom žalobce netvrdil a samotná výhrůžná zpráva, kterou měl žalobce obdržet od svého bratrance, takové tvrzení zcela jistě nepředstavuje. Platí přitom, že novou skutečností, ve smyslu příslušných ustanovení zákona o azylu je pouze taková skutečnost, která nasvědčuje tomu, že žadateli hrozí pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Tedy jinak řečeno, aby mohla být určitá nová skutečnost podkladem pro řízení o mezinárodní ochraně, musí mít z hlediska udělení mezinárodní ochrany určitou relevanci. Teprve v takovém případě může být způsobilým podkladem pro opakované meritorní projednání žádosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2014, č. j. 9 Azs 171/2014-31, bod 25). Za nové skutečnosti nebo zjištění tudíž nelze považovat jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by *prima facie* mohly mít dopad do hmotněprávního

postavení žadatele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, či usnesení ze dne 4. 10. 2018, č. j. 5 Azs 181/2018-45).

36. Žalovaný taktéž splnil povinnost zabývat se tím, zda nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu žalobce, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V této souvislosti žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že *„správní orgán na základě výše citovaných informací o zemi původu žadatele dále doplňuje, že v Turecku nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost výše jmenovaného, tedy od listopadu 2023, respektive od října 2024, kdy správnost jeho rozhodnutí potvrdil i Nejvyšší správní soud, ani k žádné obecné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, nebo by svědčila o tom, že by žadatel mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu.“*
37. Žalovaný sice v této části napadeného rozhodnutí přímo neodkázal na žádnou konkrétní *„informaci o zemi původu žadatele“*, ale v jeho úvodní části nepomněl uvést, že při posuzování žalobcovy opakované žádosti vycházel také *„z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecku“* a že konkrétně vycházel z *„Informace OAMP - Turecko - politická a bezpečnostní situace v zemi ze dne 6. srpna 2024“*. Soud přitom ověřil, že tato informace je ve správní spise skutečně založena a hodnotí stav v zemi k srpnu 2024. V dané věci přitom také nelze odhlédnout od skutečnosti, že žalobce využil možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, a měl tedy prostor pro náležité seznámení i s touto zprávou, přičemž žádné výhrady k jejímu obsahu nevznikly a žádné doplnění dokazování ohledně těchto otázek nenavrhoval. Takové hodnocení situace v zemi původu, jaké je obsaženo v napadeném rozhodnutí, proto považuje soud za dostačující, neboť jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017-38, *„v rozhodnutí o další opakované žádosti musí být alespoň stručně uvedeno, proč k relevantní změně nedošlo a jaké podklady o tom vypovídají.“*
38. Žalovaný rovněž nepochybil, pokud neprovedl se žalobcem po podání jeho opakované žádosti znovu pohovor.
39. Žalovaný svůj postup v napadeném rozhodnutí odůvodnil tím, že *„pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebyl s výše jmenovaným proveden, neboť jde o opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a správní orgán neshledal v jeho případě za nezbytné provést pohovor ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.“*
40. Soud s tímto závěrem žalovaného souhlasí, neboť jak uvedl Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 30. 1. 2019, č. j. 32 Az 17/2017-21, bod 17, s nímž zdejší soud zcela souhlasí: *„Podle § 23 odst. 1 zákona o azylu Ministerstvo provede za účelem zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, pohovor se žadatelem o udělení mezinárodní ochrany. O provedeném pohovoru se sepisuje protokol. Protokol je zejména přepisem otázek ministerstva a odpovědí žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Podle § 23 odst. 2 téhož zákona pohovor se neprovádí, a) pokud lze vydat rozhodnutí o udělení azylu, b) byla-li podána opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany; v takovém případě ministerstvo umožní sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně nebo jiným vhodným způsobem, nebo c) jde-li o nezletilého žadatele o udělení mezinárodní ochrany s výjimkou nezletilé osoby bez doprovodu, není-li pohovor nezbytný ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Zákon o azylu tedy nevyžaduje v případech opakovaných žádostí provedení pohovoru, pokud pohovor není nezbytný“*

ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V případě opakovaných žádostí má žadatel možnost písemně předložit tvrzené nové skutečnosti, dále může uvést důležité okolnosti případu již během poskytnutí údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Co se evropské úpravy týče, směrnice Evropského Parlamentu a Rady 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. „nová procedurální směrnice“), ze které vychází i zákon o azylu, upravuje v článku 40 tzv. následné žádosti a v článku 42 procesní pravidla, přičemž v čl. 42 odst. 2 se uvádí: „Členské státy mohou ve vnitrostátním právu stanovit pravidla pro předběžné posouzení podle článku 40. Tato pravidla mohou, mimo jiné: [...] b) povolit, aby bylo provedeno předběžné posouzení pouze na základě písemného podání bez osobního pohovoru, s výjimkou případů uvedených v čl. 40 odst. 6. Tato pravidla nesmí znemožnit přístup žadatelů k novému řízení, ani vést k účinnému odepření nebo výraznému omezení tohoto přístupu.“ Z právní úpravy tedy neplyne, že by správní orgán musel u opakovaných žádostí provést se žadatelem pohovor. Za situace, kdy byla podána opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany, a o zjištěném stavu nebyly důvodné pochybnosti (žalobce neuváděl žádné nové azylově relevantní skutečnosti), pak žalovaný nebyl povinen provádět pohovor. Žalobci bylo přitom v souladu se zákonem umožněno sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně. Soud proto ani zde neshledal pochybení žalovaného.“ Právě tak tomu bylo i v nyní projednávaném případě. Žalobce se k důvodům opakované žádosti vyjádřil prostřednictvím poskytnutí údajů k žádosti dne 31. 10. 2024, což v souladu s právě citovaným závěrem i zdejší soud považuje za zcela postačující.

41. Důvodnou soud neshledal ani námitku žalobce, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal ani skutečnosti, že žalobce je kurdské národnosti, a jako člen této menšiny je v Turecku cílem neustálé diskriminace.
42. Zmínka o žalobcově kurdské národnosti je obsažena v prohlášení žalobcova bratra ze dne 23. 10. 2024, které žalobce předložil žalovanému spolu s opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany. V tomto prohlášení se, stručně řečeno, uvádí, že žalobce má v Turecku velké potíže pramenící z jeho sexuální orientace, v důsledku čehož je jeho život v této zemi pro něj nesnesitelný, nebezpečný a nedůstojný, zavrhl jej komunita v místě bydliště a rodina mu zakázala návrat zpět domu. V prohlášení je také skutečně zmíněno, že žalobce je Kurd a jako takový je v Turecku občanem druhé kategorie.
43. Žalovaný na toto prohlášení reagoval velmi stručně v závěru napadeného rozhodnutí v tom smyslu, že „že otázka samotné sexuální orientace byla již předmětem předchozího azylového řízení.“ Je pravdou, že k otázce žalobcovy národnosti a případným důsledkům tvrzení, že žalobce je Kurd pro řízení o žalobcově opakované žádosti se v napadeném rozhodnutí nijak nevyjádřil.
44. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu k celkovému postavení kurdské menšiny v Turecku přitom vyplývá, že obtíže spojené s příslušností k této etnické skupině nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona, neboť nic nenasvědčuje tomu, že by byli v příslušnici této skupiny v Turecku na celém území státu tak běžně a závažně pronásledováni, že by tato skutečnost samo o sobě zakládala důvod pro udělení mezinárodní ochrany (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018-46, body 18 až 20, a ze dne 30. 4. 2020, č. j. 7 Azs 127/2019-54, bod 10 a 11).
45. Lze tedy jistě připustit, že v Turecku může docházet k případům diskriminace pro kurdský původ – na což žalobce poukazoval v podané žalobě – to však automaticky neznamená, že

je projevům diskriminace v Turecku *a priori* vystaven každý člověk kurdské národnosti a že každý projev takové diskriminace by bylo možné hodnotit jako azylově relevantní důvod ve smyslu zákona o azylu. Žalobce přitom v řízení ani netvrdil, že by byl v Turecku vystaven projevům diskriminace právě z tohoto důvodu, natož aby pak konkretizoval, v čem by tato diskriminace měla spočívat.

46. Samotné tvrzení, že by žalobce měl být státním příslušníkem Turecké republiky kurdské národnosti, tedy nelze bez dalšího považovat za takovou skutečnost, která by měla být důvodem pro věcné přezkoumání žalobcovy žádosti. To platí tím spíše, že tato skutečnosti nepochybně musela být žalobci známa již v průběhu řízení o jeho první žádosti.
47. Pokud se tedy žalovaný k tvrzení, že je žalobce kurdské národnosti, uvedeném v prohlášení jeho bratra ze dne 23. 10. 2024, v napadeném rozhodnutí přímo nevyjádřil, nejedná se o takový nedostatek, který by měl vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a pro který by měl soud rozhodnutí žalovaného rušit.
48. Lze tedy shrnout, že důvody, o které žalobce opřel svou opakovanou žádost, žalovaný zcela správně vyhodnotil tak, že nezakládají přípustnost této žádosti, a proto ji správně žalobou napadeným rozhodnutím zamítl, aniž by se jí po věcné stránce zabýval. V takovém případě neměl důvod tak učinit ani soud, byť žalobce se toho prostřednictvím argumentace uplatněné v žalobě taktéž domáhal.
49. Soud rovněž neshledal důvodnou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek odůvodnění.
50. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné, nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se při svém rozhodování a hodnocení důkazů řídil (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/1992-23 a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005-65, ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71).
51. Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaný v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostál. Žalovaný v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsal, z jakých podkladů vycházel, jaká z nich učinil skutková zjištění, jaké právní předpisy na zjištěný skutkový stav aplikoval, jakými úvahami se při svém rozhodování řídil a proč rozhodl o zastavení řízení o žalobcově žádosti.
52. V této souvislosti považuje soud za vhodné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí v žádném případě nezpůsobuje nesouhlas žalobce s odůvodněním a závěry žalobou napadeného rozhodnutí či nenaplněná subjektivní představy žalobce o tom, jak podrobně by mělo být toto rozhodnutí odůvodněno, ale je objektivní překážkou, která správnímu soudu skutečně znemožňuje rozhodnutí žalovaného správního orgánu přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2022, č. j. 8 As 50/2020-32, bod 9 a, ze dne 24. 11. 2023, č. j. 4 As 97/2023-32, bod 22). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů rozhodnutí či pro jeho nesrozumitelnost skutečně toto rozhodnutí nelze meritorně přezkoumat (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, bod 28, a ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64, bod 74). Taková situace však v projednávané věci nenastala.

53. Co se týče žalobcem obecně uplatněné námitky, že žalovaný při posuzování jeho žádosti také nepostupoval v souladu s principy správního řízení, porušil procesní práva žalobce a nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, soud připomíná, že míra obecnosti žalobních bodů určuje míru obecnosti, v jaké je soud povinen a rovněž oprávněn jednotlivé žalobní body vypořádat (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS).
54. Soud tedy ve stejné míře obecnosti v reakci na tuto námitku konstatuje, že žádné porušení procesních práv žalobce v řízení, které předcházelo napadenému rozhodnutí neshledal. Soud rovněž nezjistil, že by žalovaný v průběhu řízení o žalobcově žádosti postupoval v rozporu s principy správního řízení. Napadené rozhodnutí je pak podle přesvědčení soudu založeno na řádně zjištěném skutkovém stavu.
55. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení neshledal důvodným. V rozsahu uplatněných žalobních námitek tedy shledal nedůvodnou i samotnou žalobou, a proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. tohoto rozsudku zamítl.
56. Současně s tím soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. tohoto rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 15. dubna 2025

Mgr. Václav Trajer v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.